

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D. a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D. v právní věci žalobce: **S. B.**, bytem X, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Magistrát města Kladna**, se sídlem náměstí Starosty Pavla 44, 272 52 Kladno, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou u zdejšího soudu dne 24. 3. 2016 se žalobce domáhal určení nezákonnosti zásahu žalovaného spočívajícího v evidenci nedoplatku na pokutě na osobním daňovém účtu žalobce ke dni 31. 12. 2015 a ve výzvě ze dne 28. 1. 2016 k zaplacení neuhrazené pokuty ve výši 6 000,- Kč.

Žalobce uvedl, že mu byla dne 28. 1. 2016 doručena poštovní poukázka typu A od žalovaného znějící na částku 6 000,- Kč, kterou dle přiložených informací žalobce dlužil žalovanému ke dni 31. 12. 2015 za pokutu. Tímto úkonem žalovaný vyzval žalobce ke splnění povinnosti ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), resp. žalobce vyrozuměl o výši jeho nedoplatků ve smyslu § 153 odst. 3 daňového řádu. Žalobce v reakci na tuto poštovní poukázku kontaktoval advokáta Mgr. Jaroslava Topola s dotazem, jak má dále postupovat, a vzniklou situaci, když bylo žalobci hrozeno přímým výkonem rozhodnutí, konzultoval. Za právní poradenství advokát Mgr. Jaroslav Topol inkasoval od žalobce 1 500,- Kč, v souladu s advokátním tarifem. Žalobce se následně na doporučení advokáta téhož dne

emailem dotázal žalovaného, z jakého právního titulu po něm částku 6 000,- Kč vymáhá. Nato žalovaný dne 29. 1. 2016 emailem žalobci sdělil, ať složenku bere jako bezpředmětnou, neboť má odvolání na krajském úřadu. Ve sdělení žalovaný rovněž objasnil původ chyby, když uvedl, že jeho systém správy pohledávek není schopný vygenerovat případy, v nichž bylo podáno odvolání, a tedy generuje paušálně výzvy k úhradě nedoplatku s výhrůžkou exekucí a doručuje je též těm účastníkům, kteří si podali odvolání a rozhodnutí tak není v právní moci. Na podporu svých tvrzení žalobce navrhl provést jako důkaz předmětnou složenku a e-mailovou komunikaci se žalovaným, které přiložil k žalobě.

Žalobce na základě uvedených skutečností dovedl, že žalovaný sám uznal, že vymáhání pohledávky ve výši 6 000,- Kč poštovní poukázkou doručenou žalobci dne 28. 1. 2016 bylo neoprávněné, neboť právní titul (rozhodnutí ve věci údajného dopravního přestupku ze dne 10. 1. 2015) nebyl ke dni 31. 12. 2015, ani ke dni vymáhání dané částky (28. 1. 2016) pravomocný ani vykonatelný. Žalovaný tedy nebyl oprávněn podle § 153 odst. 3 daňového řádu žalobce poštovní poukázkou vyzývat k uhrazení částky ve výši 6 000,- Kč, neboť žalobce k danému dni neměl vůči žalovanému nedoplatek v této výši, což mezi účastníky řízení není sporné. Žalobce se však domnívá, že tento postup byl nezákonným zásahem spočívajícím v evidenci neexistujícího nedoplatku na osobním daňovém účtu žalobce a ve výzvě k jeho uhrazení, a kvůli tomuto nesprávnému postupu žalovaného byl žalobce nucen vynaložit částku 1500,- Kč za právní poradenství, a proto se žalobce prostřednictvím této žaloby domáhá určení nezákonnosti tohoto zásahu. Mimo to žalobce dle svých slov utrpěl nemajetkovou újmu, neboť dožaduje-li se úřad autoritativně úhrady 6 000 Kč (tj. téměř poloviny čisté měsíční mzdy ve Středočeském kraji), je takový pocit značně nepříjemný a stresující. Aby však žalobce mohl uplatnit nárok na náhradu škody u civilního soudu, považuje za vhodné, aby správní soud konstatoval, že žalovaný vůči žalobci nezákonně zasáhl.

Žalobce dále k otázce nezákonnosti evidence neexistujících nedoplatků na osobním daňovém účtu poplatníka poukázal na právní názor Městského soudu v Praze vyjádřený v rozsudku ze dne 23. 10. 2013, č. j. 9 A 130/2012 – 35, že „*Potvrzení o stavu osobního daňového účtu, v němž je evidován daňový nedoplatek, který představuje penále z prodlení, jež správce daně na daňovém subjektu nevymohl v šestileté lhůtě pro placení daně, je nezákonným zásahem (§ 82 a násl. s. ř. s.)*“. Podle názoru žalobce lze tuto právní větu vztáhnout i na jeho situaci, neboť případ řešený v citovaném rozsudku byl obdobný (žalovaný evidoval na osobním daňovém účtu žalobce nedoplatek, který byl promlčen, tedy neexistující). Městský soud v Praze v evidování takového nedoplatku, jeho vymáhání a v důsledcích s tím pro žalobce spojených shledal nezákonný zásah. Žalobce má na základě toho za to, že i postup žalovaného v jeho věci je nezákonným zásahem, neboť jeho případ se od případu řešeného v citovaném rozsudku liší pouze v původu nedoplatku, kdy údajný nedoplatek žalobce má původ v rozhodnutí o přestupku, zatímco nedoplatek v citovaném rozsudku měl být na dani z příjmů fyzických osob.

Mimo uvedeného žalobce považuje podání žaloby za úkon směřující k optimalizaci výkonu veřejné správy žalovaným, neboť z vyjádření žalovaného lze předpokládat, že obdobné chyby při jeho výkonu veřejné moci budou následovat. Dle názoru žalobce je zásadním projevem arogance státní moci, rozešle-li úřad úmyslně oznámení o existenci daňového nedoplatku s výhrůžkou exekucí, ač ví, že rozhodnutí nemusí být v právní moci.

Určení tohoto zásahu jako nezákonného proto může být impulsem, který žalovaného přesvědčí o nutnosti vylepšit systém správy pohledávek tak, aby tento byl schopen reflektovat i případy, ve kterých bylo podáno odvolání a nevymáhal tak nevykonatelná a nepravomocná rozhodnutí.

Žalobce dále uvedl, že žalovaný dle jeho názoru svým postupem porušil § 9 odst. 2 daňového řádu, neboť v rozporu s tímto ustanovením soustavně nezjišťoval „předpoklady pro vznik nebo trvání povinností osob zúčastněných na správě daní“. Pokud by takto postupoval, nepochybně by po žalobci danou částku nevymáhal, neboť by mu bylo známo, že žalobce mu tuto částku nedluží. Nepostupoval ani v souladu s § 7 odst. 2 daňového řádu, podle kterého „Správce daně postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady“, neboť žalobce byl v důsledku jeho postupu nucen vynaložit 1 500,- Kč za právní poradenství.

Žalobce na závěr shrnul, že byly splněny znaky nezákonného zásahu, neboť zásahem (neoprávněným evidováním a vymáháním částky 6.000,- Kč) došlo ke zkrácení práva žalobce na to, aby na jeho osobním daňovém účtu nebyl evidován a nebyl vymáhán nedoplatek za pokutu neexistující ke dni 31. 12. 2015, či ke dni 28. 1. 2016, a došlo ke vzniku nákladů na právní služby, přičemž zásah byl zaměřen přímo proti žalobci, neboť právě po žalobci bylo vymáháno splnění neexistující povinnosti, jakož právě na žalobcově osobním daňovém účtu byl evidován neexistující nedoplatek. Jednalo se o zásah správního orgánu, neboť žalovaný při vymáhání dané částky postupoval jako správce daně, tedy správní orgán, přičemž vymáhání nedoplatku není rozhodnutím, a tedy je nezákonným zásahem, neboť je způsobilé zasáhnout do veřejných subjektivních práv adresáta takového vymáhání splnění povinností. Pro úplnost žalobce doplnil, že navrhuje provést jednání, neboť navrhuje provádět dokazování.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že zaslal žalobci poštovní poukázku (převzatou žalobcem dne 28. 1. 2016) spolu s informací, že neuhradil pokutu uloženou Magistrátem města Kladna nebo Městskou policií Kladno. V informaci ke složenke bylo zároveň uvedeno, že pokud předmětnou pokutu v minulosti žalobce uhradil, nechť doloží tuto skutečnost na jednu z uvedených emailových adres. Žalobce též den na uvedené emailové adresy zaslal dotaz s prosbou o vysvětlení, o jakou pokutu se jedná, a žalovaný obratem dne 29. 1. 2016 žalobci odpověděl, ať složenku bere jako bezpředmětnou, neboť v této záležitosti podal žalobce odvolání ke krajskému úřadu, a tudíž rozhodnutí o pokutě ve věci dopravního přestupku ze dne 10. 1. 2015 není pravomocné. Zároveň se žalovaný v odpovědi žalobci omluvil za toto nedopatření, které bylo způsobeno technicky nedoladěným počítačovým systémem, který v daný okamžik nezobrazoval případy s vyznačeným odvoláním (tedy nepravomocné případy). Tato technická závada byla na základě uvedeného zjištění ihned odstraněna.

Žalovaný vyjádřil nesouhlas s tvrzením žalobce, že byl zkrácen na svých právech, zejména na právu, aby na jeho osobním daňovém účtu nebyl evidován neexistující nedoplatek, neboť v systému bylo řádně uvedeno, že v této věci je podáno odvolání (tedy že věc není pravomocná), pouze se toto označení v dané chvíli z důvodu chyby systému nezobrazovalo. Žalobci nevznikla jednáním žalovaného žádná škoda a dostal ihned následující den po obdržení složenky vysvětlení, ať složenku bere jako bezpředmětnou. Na

podporu svých tvrzení žalovaný k vyjádření přiložil kopii emailové komunikace se žalobcem.

Rovněž odkaz žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2013, č. j. 9 A 130/2012 – 35, nepovažuje žalobce za případný a závěry, které žalobce vyvozuje z citovaného rozhodnutí, považuje za mylné. Podle žalovaného nelze právní názor soudu vyjádřený v tomto rozsudku aplikovat na projednávaný případ.

Mimo to dle názoru žalovaného nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že „je projevem arogance státní moci, rozešle-li úřad úmyslně oznámení o existenci daňového nedoplatku s výhrůžkou exekucí, ač ví, že rozhodnutí nemusí být v právní moci“, protože nedošlo k úmyslnému rozeslání tohoto chybného oznámení (jednalo se o neočekávaný a dočasný technický problém), a v informaci ke složenke žádná výhrůžka exekucí uvedena nebyla. V této souvislosti žalovaný k tvrzení žalobce, že „lze předpokládat, že obdobné chyby při výkonu veřejné moci budou následovat“, uvedl, že chyba v systému byla okamžitě napravena, takže informace, ve kterých případech je podáno odvolání (a tudíž, že rozhodnutí není pravomocné), se u jednotlivých subjektů řádně zobrazuje.

Podle názoru žalovaného neměl žalobce po obdržení složenky nejmenší důvod vynakládat náklady na právní služby advokáta a jednalo se z jeho strany o unáhlené a naprosto zbytečné jednání, neboť pokud nevěděl, čeho se pokuta týká, měl a mohl kontaktovat o vysvětlení nejprve žalovaného, jak to následně po poradě s advokátem učinil.

Žalovaný na závěr uvedl, že nelze souhlasit s názorem žalobce, že byly splněny znaky nezákonného zásahu spočívající v neoprávněném evidování částky 6 000,- Kč na osobním daňovém účtu žalobce, neboť v této evidenci je řádně uvedeno, že rozhodnutí o pokutě ve výši 6 000,- Kč není pravomocné, protože bylo podáno odvolání. Pouze v daný časový okamžik se tato informace na počítači nezobrazovala, a proto došlo k nedopatření v podobě zaslané poštovní poukázky. Zároveň však byla učiněna okamžitá náprava a tento skutkový stav již dávno netrvá. Žalobce tedy rozhodně nebyl zkrácen na svých právech nezákonným zásahem žalovaného. K nezákonnému zásahu do práv žalobce nedošlo, a proto ze všech výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V replice ze dne 26. 9. 2016 žalobce uvedl, že tvrzení žalovaného, že se jednalo toliko o chybu systému (údaj o podaném odvolání se nezobrazoval) považuje za účelové, protože ze spontánní reakce finančního odboru žalovaného vyplývalo, že jeho „systém není schopný vygenerovat případy s odvoláním“. Žalobce se tudíž nedomnívá, že by se jednalo o nenadálou chybu systému, jak nyní tvrdil žalovaný, ale o jeho trvalou vlastnost. Bez ohledu na povahu příčiny však byl po žalobci vymáhán neexistující nedoplatek, což samo o sobě svědčí o evidenci neexistujícího nedoplatku a žalobce jako dlužníka, což dle názoru žalobce představuje nezákonný zásah. Je nepodstatné, zda se údaj o podaném odvolání v systému správního orgánu nezobrazoval z důvodu chyby, nebo zda tento údaj zde nebyl vůbec zadán. Výsledek je totiž z hlediska žalobce stejný.

Žalobce dále podotkl, že je odpovědností správního orgánu zajistit si software, který bude fungovat. Nelze se vymlouvat na „chyby systému“, neboť v opačném případě by se adresáti výkonu veřejné moci museli domáhat případné náhrady škody po externí IT společnosti, která software pro správní orgán obstarává. I vedení evidence nedoplatků na

daních je však považováno za výkon veřejné správy, a ten nelze na soukromou osobu (bez zákonného zmocnění) delegovat. Je proto nezbytné konstatovat, že správní orgán je odpovědný i za vady softwaru, ačkoliv jej pro něj zpracovala soukromá osoba, a výmluvy na „chyby systému“ jsou proto liché.

Žalobce dále rozporoval tvrzení žalovaného, že mu nevznikla jednáním žalovaného žádná škoda, neboť mu vznikla škoda ve výši 1 500,- Kč za právní poradenství Mgr. Topola, přičemž vysvětlení správního orgánu z následujícího dne na vzniklé škodě ani nezákonnosti zásahu nic nemění. Pouze tím došlo k zabránění vzniku dalších škod žalobci.

Relevantnost rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2013, č. j. 9 A 130/2012 - 35, který žalobce citoval v žalobě, ponechal žalobce na zdejším soudu. Má však stále za to, že je na tento případ velmi přílehlavý.

Žalobce na závěr uvedl, že je sice možné nyní s odstupem hodnotit jeho postup jako nikoliv ten nejlepší z možných, avšak žalobce není osobou s právním vzděláním a z došlé písemnosti pochopil, že má vůči správnímu orgánu dluh po splatnosti v hodnotě 6.000,- Kč, přičemž v takové situaci bylo dle jeho názoru zcela adekvátní reagovat obrácením se na osobu práva znalou, advokáta.

Soud nařídil ve věci jednání, neboť žalobce na jednání trval. K jednání soudu se však nedostavil ani žalobce, ani jeho zástupce, také se nedostavil žalovaný. Soud proto jednal v nepřítomnosti účastníků.

Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal zákonnost žalobcem vymezeného zásahu žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu (viz. § 87 odst. 1 s. ř. s.).

V posuzované věci soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 106 odst. 2 správního řádu „[o]becní úřad nebo krajský úřad je exekucním správním orgánem tehdy, je-li současně správním orgánem uvedeným v § 105 odst. 1 písm. a) nebo je-li takovým správním orgánem jiný orgán územního samosprávného celku. Na žádost obecního úřadu provede exekuci obecný správce daně místně příslušný podle zvláštního zákona.“

Podle § 2 odst. 3 písm. b) daňového řádu „[d]aní se pro účely tohoto zákona rozumí peněžité plnění, pokud zákon stanoví, že se při jeho správě postupuje podle tohoto zákona“.

Podle § 149 odst. 1 daňového řádu „[p]ředmětem evidence daní, kterou vede správce daně, je zaznamenávání vzniku, stanovení, splnění, popřípadě jiného zániku daňových povinností, a z toho vyplývajících přeplatků, nedoplatků a případných převodů; tyto údaje jsou evidovány na osobních daňových účtech.“

Podle § 153 odst. 1 daňového řádu „[n]edoplatek je částka daně, která není uhrazena, a uplynul již den splatnosti této daně.“

Podle § 153 odst. 3 daňového řádu „[s]právce daně může daňový subjekt vhodným způsobem vyznat o výši jeho nedoplatků a upozornit jej na následky spojené s jejich neuhrazením.“

Soud podle § 120 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ustanovením § 64 s. ř. s. vzal za svá shodná tvrzení účastníků, že žalobci byla dne 28. 1. 2016 doručena poštovní poukázka typu A znějící na

částku 6 000,- Kč doprovozená informací, že žalobce ke dni 31. 12. 2015 neuhradil pokutu uloženou Magistrátem města Kladna nebo Městskou policií Kladno. Dále vzal soud za svá shodná tvrzení účastníků týkající se jejich vzájemné emailové komunikace (že se žalobce dne 28. 1. 2016 obrátil s dotazem na žalovaného, jaké věci se nezaplacená pokuta týká, na což mu žalovaný dne 29. 1. 2016 odpověděl, že má složenku brát jako bezpředmětnou, neboť má odvolání na krajském úřadě, a s omluvou dodal, že systém není schopen vygenerovat případy s odvoláním), kterou žalobce i žalovaný doložili totožnými kopiemi komunikace. Na základě toho soud neshledal důvod k provedení důkazu poštovní složenkou zaslou žalobci a vzájemnou komunikací žalobce se žalovaným, neboť veškeré skutečnosti, které by soud mohl zjistit prostřednictvím těchto důkazů, vzal soud jako shodná tvrzení účastníků za své.

Soud se dále zabýval tvrzením žalobce, že lze v předmětné věci vyjít z právního názoru Městského soudu v Praze vyjádřeného v rozsudku ze dne 23. 10. 2013, č. j. 9 A 130/2012 – 35, že „*správce daně nevymohl daňový nedoplatek, který představovalo penále z prodlení, na žalobci v šestileté lhůtě pro placení daně, pak nebyl důvod, aby na osobním daňovém účtu žalobce byl tento nedoplatek veden ke dni 1. 1. 2012. Z uvedeného důvodu soud shledal, že pokud správce daně vydal dne 28. 5. 2012 potvrzení o stavu osobního daňového účtu, v němž byl zachycen nedoplatek ve výši 242 083 Kč, zasáhl do práva žalobce na to, aby na jeho osobním účtu nebyl evidován nedoplatek na dani z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2004 ve výši 242 080 Kč s důsledky, které evidence tohoto nedoplatku a potvrzení tohoto nedoplatku pro další jednání žalobce způsobuje*“. Soud má za to, že popsání situace je od projednávané věci odlišná.

Povaha potvrzení o stavu osobního daňového účtu (§ 151 daňového řádu) se značně liší od poštovní poukázky typu A zasláné na základě evidovaného nedoplatku pokuty uložené Magistrátem města Kladna (dále jen magistrát) nebo městskou policií na osobním daňovém účtu žalobce. Potvrzení o stavu osobního daňového účtu vydává správce daně na žádost daňového subjektu a musí v něm být uvedeny původní dny splatnosti, případně náhradní dny splatnosti jednotlivých daní. Toto potvrzení tedy nelze ani ztotožnit ani připodobnit vyrozumění o nedoplatku na pokutě podle § 153 odst. 4 daňového řádu, které zasílá správce daně z vlastní iniciativy. Předvyplněnou poštovní poukázku typu A zaslou magistrátem žalobci je tudíž třeba chápat jako informování poplatníka o možnosti zaplatit daň postupem podle § 163 odst. 3 písm. b) bod 1. daňového řádu. V tomto ohledu tudíž soud neshledává prostor pro uplatnění názoru Městského soudu v Praze.

Z vyjádření účastníků plyne, že ke dni 31. 12. 2015 nebyla zobrazena v systému žalovaného informace, že rozhodnutí o pokutě uložené žalobci v řízení o přestupku není v právní moci, resp. nebylo doprovzeno údajem, že toto rozhodnutí bylo napadeno odvoláním. Žalovaný vůči žalobci argumentoval tím, že v jeho informačním systému se taková informace nacházela, avšak kvůli jeho nedokonalosti se nezobrazovala. Údaj o podaném odvolání se tedy v systému evidence nacházel, ale v systému vedeném pro potřeby magistrátu, se nezobrazoval. Bez ohledu na skutečnost, zda došlo k absenci údaje o podaném odvolání, nebo zda se tento údaj v informačním systému nacházel a pouze se nezobrazoval u rozhodnutí o uložené pokutě, došlo k evidování nepravomocně uložené pokuty stejným způsobem, jako při evidenci pravomocně uložené pokuty. O tom svědčí

vypravení poštovní poukázky s výzvou k úhradě nedoplatku žalobci. Žalovaný proto nebyl oprávněn žalobce prostřednictvím poštovní poukázky vyzvat k jejímu uhrazení.

Soud vycházel z právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 – 65, že „[o]chrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li – a to kumulativně, tedy zároveň – splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka) a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí brozit opakování „zásahu“ (6. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.“ (je třeba připomenout, že splnění podmínky č. 6 se nevztahuje na případy určení nezákonnosti zásahu). V předmětném případě, jak soud výše dovodil, byly nezákonnou evidencí nepravomocné pokuty a výzvou k její úhradě nepochybně naplněny podmínky č. 3, 4 a 5 vymezené Nejvyšším správním soudem, neboť evidence dosud nesplatné pokuty jako pokuty pravomocně uložené, byla zásahem správního orgánu, který byl nezákonný, a v důsledku tohoto nezákonného záznamu na osobním daňovém účtu žalobce byla žalobci zaslána poštovní poukázka. Soud ovšem v nezákonné evidenci nedoplatku na osobním daňovém účtu žalobce a zaslání poštovní poukázky k uhrazení pokuty nespaturuje žádné přímé dotčení žalobce na jeho právech. Soud v tomto ohledu opětovně poukazuje na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, kde soud dále uvedl, že „výzva je úkonem sice apelativním, majícím přímět stěžovatele, aby něco učinil, avšak zároveň přímo nevynutitelným a ve své podstatě pouze informativním, kterým se žádná stěžovatelova práva nezkracují, tj. proti jeho vůli neomezují, tím méně pak přímo“, k čemuž Nejvyšší správní soud doplnil, že „[p]řípis správního orgánu určité osobě, který obsahuje sdělení o stavu určitých věcí nebo určitého řízení, přímo nevynutitelnou výzvu, aby něco učinila, a informaci o případných negativních důsledcích, které tuto osobu za určitých zákonem předvídaných podmínek mohou postihnout, ještě nelze považovat za zkrácení subjektivních práv této osoby, jakkoli samozřejmě takovou osobu mohou znejistit v náhledu na její právní pozici a vyvolat v ní pocit jistého ohrožení. Právní řád totiž neposkytuje a ani nemůže poskytovat ochranu před subjektivním (a nezřídka i psychologicky zcela pochopitelným a z lidského hlediska důvodným) pocitem ohrožení či nejistoty, nýbrž jen ochranu subjektivních práv, tedy konkrétních práv určité osoby.“

Na základě uvedených skutečností soud uzavírá, že žalovaný evidováním dosud nesplatné pokuty jako nedoplatku na osobním daňovém účtu žalobce a zasláním poštovní poukázky typu A vyzývající žalobce k úhradě této pokuty v rozporu se zákonem přímo nezkrátil žalobce na jeho právech, a tudíž žaloba na ochranu před tímto zásahem žalovaného není důvodná.

Soud k výše uvedenému dodává, že přisvědčuje tvrzení žalovaného, že v informacích doprovázejících předmětnou poštovní poukázku není žádná zmínka o výkonu rozhodnutí, respektive exekuci. Mimo vyrozumění o nedoplatku složenku doprovázely pouze informace o možnostech platby, o možnostech nahlášení uhrazeného nedoplatku a kontakty na úřední osoby.

Soud tedy výrokem pod bodem I. podle § 87 odst. 3 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud výrokem pod bodem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. prosince 2017

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
B. K.